

MERAM

Kültür – Sanat - Edebiyat

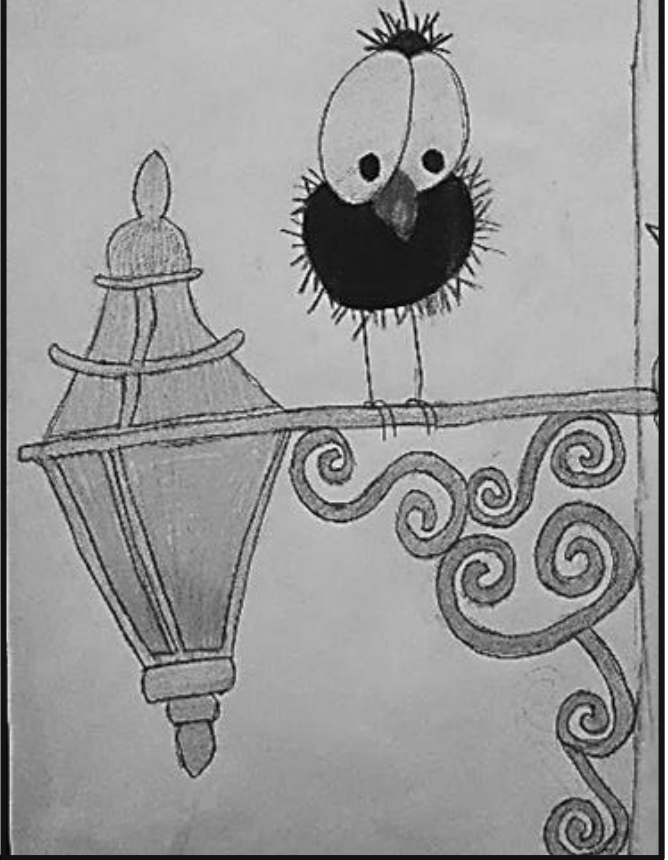
Umut YILDIZ BUGDAY TANESİ

Ben ekin ailesindenim. Her yıl yeni yeni arkadaşlara sahip olurum. Ben, annem, babam ve kardeşlerim olmak üzere hepimiz birer çavdar tanesiyiz. Biz yüz kişiyiz ya da yüze yakın. Bizi tarlalara ekmek için önce tarlaları sürerler. Ondan sonra bizi bir tozla karıştırıp sürülmüş toprağa ekerler. Biz bir hafta toprakta dururuz ve toprağa iyice, sıkı sıkı bağlanırız. Ondan sonra toprağın yüzeyine doğru yavaş yavaş yaklaşıyoruz. Kışa yaklaştıkça yanımda olan arkadaşlarım teker teker çok soğuk olduğundan şikayet ettiler. Ben de zaman zaman üşüyordum ama bu iyi bir şey. Çünkü toprağın altında olmayıp da yeryüzünde olsaydım eğer, o yağın yağmura, esen rüzgarlara, fırtınalara katlanmak zorunda olurdu. Toprağın altında, kar yağdığında, soğuk olduğunda donuyorduk. Günler geçti. Zaman su gibi akıp gitti ve ilkbahar geldi. Hava ısınmaya başlamıştı. Arkadaşlarım ve ben toprağın altından filizlerimizi yukarı doğru çıkardık. Kıştan sonraki en güzel gün buydu, benim ve arkadaşlarım için. Biz filizlerimizle kocaman olduk. Ama hala yemyesildik. Ondan sonra havalar ısındı, ısındı. Çok sıcak oldu. Yaz mevsimi gelmişti artık. Biz de bu şiddetli sıcaklarla birlikte sarardık, sarardık. İçimizdeki süt taneleri bile sertleşti. Bir arkadaşımın, bir başakta yetmiş tane çavdar tanesi vardı. Benim ise seksen... Ve zaman geldi. İşte o gün... Hasat zamanı... Bizi toplamaya geldiler. Kocaman makinelerle bizi kökümüzden ayırdılar. Biz orada iyice kuruduk. Tam bir ay, yani otuz gün boyunca... İnsanlar gelip makinelerle bizleri topladılar. Toplar toplamaz bizi batöz denen kocaman makineye attılar. Burada uzun sapımızdan ve üstümüzdeki kabuktan ayrıldık. Bizi bir çuvala koydular ve orada yine toprağa ekilmek üzere beklemeye koyulduk.

Hilal Çıtak KÜÇÜK TIRTILIN HAYALLERİ

Bir zamanlar küçük bir tırtıl vardı. Tırtılların içinde en küçükleri oydu. Bir gün küçük tırtıl ormana gezmeye gitti. Oradaki diğer başka canlılarla arkadaş oldu. Arkadaş olduğu canlıların içinde de arılar ve çiçekler vardı. Çiçeklerle çok iyi arkadaş olmuştu. Ama onlar için çok üzülüyordu. Çünkü hep aynı yerlerinde sıkılarak bekliyordular. Küçük tırtıl kendini de onlar gibi görüyordu. Çünkü en büyük hayali uçmaktı. Hep yaprakların üzerinde bir o yana, bir bu yana kıvrılıp duruyordu. Çiçekler de küçük tırtılın düşündüğü gibi uçmak istiyordu. Bir gün küçük tırtıl çiçek arkadaşlarına bir söz verdi. Dedi ki: 'Arkadaşlar! Ne kadar zor olursa olsun, ben hem kendim uçacağım hem de sizin uçmanıza yardım edeceğim. Size söz veriyorum.' Küçük tırtıl hep yemek yediği için gitgide büyüyordu. Artık kendinden büyük yetişkinler gibi büyüyordu. Bir gün arkadaşlarına ve kendine söz verdiği gibi uçacaktı. Bunun için çalışıyordu. Mesela uzun çiçeklere tırmanıp onların üzerinden atlayarak uçmaya çalışıyordu. Her defasında da düşüyordu. Bunu gören kötü kalpli arı da sürekli ona gülüyordu. Diğer iyi kalpli arı ise onları taşıyarak uçurma fikrini düşündü. Ama arıların kanatları küçük olduğu için onları taşıyamıyordu. Üstelik tırtıl artık büyüdüğü için çok ağır olmaya başladı. Bir gün akşam erkenden uyuyakaldı. Uyandığında ise haftalar geçmişti. Kendisi beyaz bir şeyin içindeydi. O şey bir kozaydı. Tırtıl onu hafifçe açmayı denedi. Açılmaya başladı koza. Tırtıl içinden çıktığında ise kocaman rengarenk kanatları vardı ve hayallerine kavuşmuştu. Hafif hafif uçabiliyordu tırtıl ama çok değil. Çünkü kanatları daha yeniydi. O kadar güçlü değildi. Birkaç ay geçti aradan. Kelebek uçarak çiçek arkadaşlarının yanına gitti ve dedi ki: 'Arkadaşlar ben kelebek oldum. Uçabiliyorum artık.' Çiçek arkadaşları onu en başta tanıyamamıştı ama sonradan tanıdılar. Çiçekler: 'Biz nasıl uçacağız?' diye sordu. Kelebek artık onları taşıyabilirdi. Hafifçe topraktan çıkararak sırayla taşıdı onları uçarak. Çayır çimen geze geze dolaştılar. Bu şekilde hepsi hayallerine kavuşmuş oldu.

Melike ŞAHİN

Furkan Kaya DÜZENLİ HAVUÇ

Tohumdum ben çiçekçide
Aldı beni, götürdü evine.
Ekti beni bahçeye,
Suladı gitti evine.

Geçti dört beş ay aradan,
Çıkarttı beni topraktan.
İlk defa güneş gördüm.
Meğer ben bir havuçmuşum.

Ecrin BOŞDURMAZ ÇEVRENE İYİ BAK

Çöpler atıklara
El ele verip temizleyelim.
Verelim canlılara rahat,
Rahatlasın dünya bir bak.

Eğer temiz olmazsak,
Merak ediyor insan ne olacak.
İyilik yapalım, temizleyelim.
Zehirli maddeleri yok edelim.

Atarsak çevreye atıkları,
Birçok canlıya zararlı.
Ah dünyamız temiz olsa
Keyifler hiç bozulmasa.

Nursema ALKAN
BİR TAŞIN SERÜVENİ

Merhaba, ben taş. Çoğu kişi benim önemsiz bir taş olduğumu sanıyor ama öyle değil. Ben aslında kocaman bir kaya parçasıydım. Bir dağın ucunda duruyordum. Sonra bir ses duydum. Ormanda kamp yapmaya gelen iki adam vardı. Biri çok kenardan yürüyordu. Tam üzerimden geçerken ayağı kaydı. Neyse ki benden tutunmayı başarmıştı. Ama ben yerimden çıkmak üzereydim. Adam kendini yukarı çekmeye çalışırken arkadaşı sırt çantasından bir ip uzattı ve onu kurtardı. Çok mutlu olmuştum. Adamlar gittikten sonra sesler gelmeye başladı (çat çat). Sonra olduğum yerden uzaklaştığımı hissettim. Uçurumdan aşağı düşüyordum. Yuvarlandım, yuvarlandım. Kendimi ufacık bir taş parçası olarak hissettim. Çünkü milyonlarca parçaya bölünmüştüm.

Yasemin BULUT
UÇURTMA

Ben tam 3 yaşındayım. Benim evim bir oyuncak dükkanı. Burada bir sürü oyuncak var. Hepsi birbirinden güzel. Onlar benim arkadaşlarım, kardeşlerim. Onları çok seviyorum. Benim adım Dalga. Bugün dükkana 10-11 yaşlarında bir çocuk geldi ve uçurtma alacağını söyledi. Dükkanımızın sahibi üst rafları gösterdi. Orada ben ve arkadaşlarım vardı. Çocuk beni göstererek beni beğendiğini ve almak istediğini söyledi. Sahibimiz beni bulduğum yerden indirdi ve çocuk ücretimi ödedi. Beni alıp gitti. Bir parkın kenarındaki banka oturdu. Benimle konuşmaya başladı. 'Güzel, mavi uçurtma. Benim adım 'Rüzgar'. Senin adın ne? diye sordu gülümseyerek. Ben de düzgün bir şekilde:

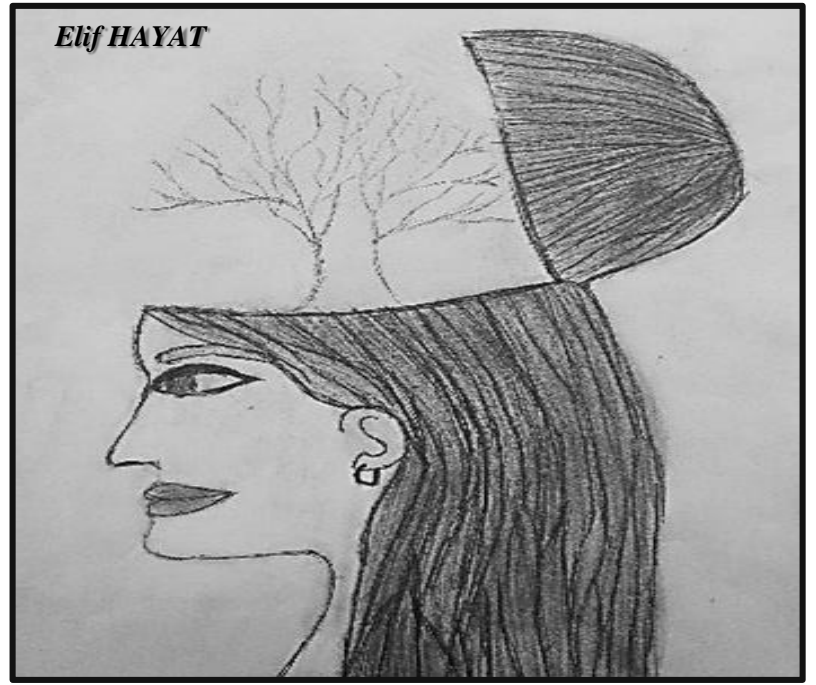
Öylece bekliyordum. Kim bilir kaç gün geçti. Oracıkta beklerken yanıma bir top düştü. Çok küçük ve şirindi. Rengarenk benekleri vardı. Beş dakikaya kalmadı bir köpek gördüm. Arkasında da küçük bir çocuk... Köpek topu aldı, çocuk da beni. Beni neden aldığını bilmiyordum. Acaba çok mu özel bir taşım? Bilmiyorum. Ama şanslıydım. Çocuk beni evine götürmüştü. Evde beni bir kutuya koydu. Orası kapkaranlıktı. Gün geçtikçe kutuya yeni taşlar geliyordu. Birkaç gün sonra kutunun kapağı açıldı ama evde değildik. O çocuğun okulundaydık. Bir sürü çocuk.... Hepsi çok heyecanlıydı. Sonra hocaları geldi. Çocuk beni ve diğer taşları sıranın üzerine dizdi. Hocasının verdiği talimatlarına göre bizi kartonun kenarına dizdi. Ortaya da annesinin, babasının, anneannesinin, dedesinin ve diğer bütün akrabalarının fotoğraflarını koydu. Bu, o çocuğun bir eseri idi. Hocası onun eserini çok beğendi. Çocuk okul bitince onu annesinin iş yerine götürecekti. Kartonu okuldaki dolaba koydu ve sınıfa geri girdi. Okul bitince kartonu aldı ve annesinin işyerine gitmek için yola çıktı. Yolda giderken o kadar heyecanlıydı ki direğe çarpıp beni ve birkaç taşı düşürdüğünün farkında bile değildi. Bunu annesinin iş yerine gidince fark etti. Çok üzülmüştü. O yolda da çok bekledim. Gelen geçen bana tekme atıyor, beni alıp birbirlerine atıyorlardı. Yaklaşık üç gün oralarda dolaştım. Bir sabah bir adam beni aldı ve cebine attı. Eve gidince beni bir sürü değişik renkte taş olan bir dolabın içine koydu. Sanırsam koleksiyon yapıyordu. Sonra benim bir resmimi çekti ve araştırmaya başladı. Benim adım akik taşıymış. Adam orada bulunan bütün taşların ismini, onların nasıl bulunduğunu falan araştırıyor ve bir kağıda not alıyormuş. Benim de notlarımı aldı. Adam, benimle ve diğer taşlarla çok ilgileniyordu. Bize o gün ne yapmayı planladığını, ne yaptığını, dertlerini ve sırlarını anlatıyordu. İlk defa bir insandan bu kadar ilgi görüyordum ve çok mutluydum. Bundan sonra beni neler bekliyor acaba? Çok heyecanlıyım.

'Benim adım Dalga. Arkadaşlarımdan ayrıldığım için çok üzüldüm. Arkadaşlarımı çok özleyorum.' dedim. 'Sen üzülme! Ben seni arkadaşlarının yanına ziyarete götürürüm. Seni gökyüzünde uçururum. Oradan her yeri görebilirsin.' dedi Rüzgar. 'Gerçekten mi? Sahiden beni arkadaşlarıma götürür müsün arada?' dedim. Rüzgar da 'Tabi ki. Neden olmasın?' dedi. Artık her hafta sonu arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. Bu hafta sonu kasabamızın uçurtma şenliği vardı. Rüzgar, uçurtma şenliğinde beni uçurdu. Çok yükseklerde dalga gibi süzülerek uçtum. En yükseğe ben çıktım ve biz kazandık. Haftaya hepsini arkadaşlarıma anlatacağım. Artık ben ailemi bulmuştum. Çok mutluyum. Çok şükür arkadaşlarımı da görüyorum.

Yusuf Kenan Ay
KABUS

Bir gün ders çalışırken öğretmen sınıftan içeri girdi ve : 'size bir iyi, bir de kötü haberim var.' dedi. Önce kötü haberi söyledi. Öğretmenimizin dediğine göre yakında bir kar fırtınası olacaktı. Sonra da iyi haber: kar fırtınası olmadan önce ormana kampa gidecektik. Bizim sınıf hem sevindi, hem kar fırtınası için üzüldü. Herkes, kamptayken kar fırtınası olursa ne yaparız diye endişeleniyordu. Sınıftan bazı kişiler korktukları için kampa gelmemeye karar verdiler. Kampa gelenler: Yusuf, Berke, Samet, Atlas, Emir, Tahir ve Efe'ydiler. Kampa gelenler hemen hazırlığa başladı. Kamp günü geldi. Herkesin içinde kötü bir his vardı. Çünkü kampa sadece bizim sınıf geliyordu. Otobüs geldi, otobüse bindik. Yolun tam yarısına gelmiştik ki birden kar fırtınası başladı. Kampa gelenler arasında korkanlar oldu ve otobüsten inip evimize doğru yürümeye karar verdik. Otobüsten indik. Hava çok soğuktu ve evimize gidelim derken yolumuzu kaybettik. Berke ormanda odun bulup ateş yakmamızı ve orada uyumamızı önerdi. Efe de: 'Karnımız acıktı. Tavşan yakalayıp yiyelim. Tavşan güzel olur.' dedi. İki gruba ayrıldık. Berke, Atlas Samet ve Emir odun toplayacaktı. Yusuf, Tahir, Efe ve Abdulkadir ise hayvan avlayacaktı. Berkelerin grup odun topladı ve ikinci grup ise bir ceylan, üç tavşan yakaladı. Tavşanları pişirmek için büyük bir ateş yaktık, yemek yedik ve birbirimize korku hikayeleri anlattık.

Uykumuz gelince ateşin etrafında kamp kurarak uyuduk. Sabah olunca fırtına yeniden başladı ve çadırlar yırtıldı. Herkes tir tir titriyordu. Sonra Abdulkadir kardan kulübe yapmayı önerdi. Herkes de bu fikri beğendi ve kulübeyi yapmaya başladık. Güzel bir kardan kulübe oldu. Sonra kulübede kalırken Efe: 'Burada ne kadar daha kalacağız?' diye sordu. Emir ise: 'Fırtına dinene kadar kalacağız. 4-5 güne geçer. O zamana kadar karnımızı doyurmak için bir şeyler avlayalım. Avladıklarımız bitti ve daha uzağa gidemeyiz. Gidersek kayboluruz. Zaten avladığımız ceylanı kurt kaçırdı. Tavşanlar ise bitti. En iyisi şu nehirden balık tutalım, gidene kadar yeter. Akşam da tuttuğumuz balıkların bir kısmını yeriz ve zaman ilerledikçe fırtına azalır.' dedi. Dışarıdan kurt uluması duyduk. Hepimiz korkmaya başladık. Atlas, kurtların ateşi görünce bize yaklaşamayacağını, bu yüzden ateş yakmamız gerektiğini söyledi. Dışarı çıkıp büyük bir ateş yaktık. Berke: 'Odunları yaktık. Şimdi ne yapacağız? Bu odun közleri sabaha kadar bizi ısıtır. Yarın ilk işimiz odun bulup, odun toplamak olsun. Yoksa donarak öleceğiz.' dedi. Sabah oldu. Kalktığımızda Efe, Berke, Emir, Samet, Tahir, Abdulkadir farklı balık yedikleri için zehirlendiler. Atlas ve Yusuf ise çantalarındaki meyveleri yemişlerdi. Efe şöyle dedi: 'İyi ki de Yusuf'la Atlas meyve yemiş, yoksa bizi kim kurtarırdı?' Atlas'ın çantasında bir kitap vardı. Bu kitapta hastalıkların çözümünü yazıyordu. 'İyi ki de kitabı getirmişim.' dedi Atlas. Kitapta balık zehirlenmesinden nasıl şifa bulunacağı yazıyordu: bir tutam dereotu, iki adet mantar, bir bardak su ve biraz da çam reçinesi. Fırtına azaldı. Atlas ve Yusuf da malzemeleri toplayıp ilacı hazırladılar. Hava karardı. Odun da yoktu. İlacı içenlerin bir günde iyileşeceği yazıyordu kitapta.

Birden fırtına sebebiyle bir ağacın dalı kırıldı. Atlas: 'Bizdeki şans kimsede yok. Bu dal biz gidene kadar yeter.' dedi. Ateşi yakılar ve sabaha kadar arkadaşlarının yanında oturdular. Sabah olunca arkadaşları iyileşti. Atlasla Yusuf çok sevindi. Emir: 'Artık buradan gidelim. Fırtına dindi. Yoksa daha fazla beklersek ölüyoruz.' dedi. Tekrar hep birlikte yola düştüler. Yürüyerek bir köye vardılar. Köyde kimse yoktu. Bir eve girdiler. Evde her şey vardı. Berke: 'Burada birkaç gün kalalım.' dedi. Efe: 'Belki adamlar burada kalıyorlardır. Ormana odun toplamaya gitmişlerdir. En iyisi köyün konağında kalalım.' dedi. Köyün konağına vardılar. Köyün konağı da yaşanabilir haldeydi. Berke annesi ve babasını çok özlemişti. Atlas ise köpeğini... Berke: 'Ben gidiyorum. Gelen gelsin. Ben burada kalamam.' dedi. Berke, Samet ve Emir gitmeye karar verdiler. Efe: 'Daha sonra gideriz. Önünüze kurt, ayı çıkarsa ne yapacaksınız? Ya da fırtına yeniden çıkarsa ne yapacaksınız?' dedi. Berke: 'Ne yaparsanız yapın. Ben gideceğim. Kimse buna mani olamaz.' dedi. Berke yanında Samet ve Emir ile yola düştü. Yaklaşık bir saat sonra geri kalanlar da gidenlerin peşine... Biraz gitmişlerdi ki az ileriden arkadaşlarının feryatlarını duydular. Koşa koşa onların yanına gittiler. Berke ve yanındakiler bir geyik tuzağına düşmüştü. Ağlarla sarılı bir kuyuya... Onları kurtarmak için bir ip uzattılar. Arkadaşları ipten tutarak yukarı tırmandılar. Efe: 'Artık yola koyulalım. Yola devam edelim.' dedi. Tahir ise: 'Eziyet çekip duruyoruz. Artık kurtulalım.' dedi. Samet'in aklına bir fikir geldi ve şöyle dedi: 'Bende bir harita var. Bu harita ile evimizi bulabiliriz.' Samet haritasını çıkardı ve şu an buldukları yeri buldu. Bu haritaya göre evlerine ulaşmak için 50 kilometre yürümeleri gerekiyordu. Ormandan uzaklaştılar ve bir gün boyunca yürüdüler. Yolda bir tabela gördüler. Tabela Ankara il sınırının bittiğini gösteriyordu. Efe: 'Samet, bizi evimize götüreceğim diye Ankara'dan çıkardın. Senin yüzünden yolumuzu iyice kaybettik. Neyse şu arabalardan birini durdurup nereye gittiklerini soralım. Eğer evimize doğru gidiyorlarsa binip gidelim.' dedi. Bir kamyonet durdu. Nereye gideceğimizi sordu. Çubuk'a gitmek istediğimizi söyledik. Kamyoncu gizliden gülümsedi. Kamyoncuyla gören Atlas sessizce: 'Binmeyelim' dedi. Ama kimse Atlas'ı dinlemedi. Yol uzun olduğu için akşam oldu. Kamyoncuyla Efe sohbet ederken diğerleri de kamyonetin kasasında uyudu. Birden kamyonetin tekerleği patladı. Herkes bağırmağa başladı. Kamyonun yedek tekerleği olmadığı için yine yürümeye başladılar ve önlerine bir otel çıktı. Otele gittiklerinde otelde boş oda olmadığını ve her yerin tıklım tıklım dolu olduğunu gördüler. İyice gece olunca gizlice otelin bodrumuna indiler. Otelin bodrumunda uyudular. Sabah olunca görevli, otelin bodrumuna girdi ve bizi görünce korkarak kapıyı kilitledi. Görevli hemen otelin sahibini aradı: 'Efendim! Buradaki Bodrum'da çocuklar var. Ne yapayım?' dedi. Otel sahibi: 'Kaçırma sakın onları. 10 dakikaya gelirim.' dedi. Otel sahibi geldi ve görevliye kapıyı açtırdı. Görevli kapıyı açınca 8 tane çocuk gördüler. Otel sahibinin aklından şöyle şeyler geçti: 'En iyisi ben bunları otelimde çalıştırırım. Bedavaya işçi buldum. Ne de olsa daha çocuk bunlar. Hiçbir şey anlamazlar.' Çocuklar uyanınca, 'Hemen kaçmazsak bizi yakalarlar.' diye düşündüler. Toplanıp, gitmek için kapıyı açmaya karar verdiler. Ancak kapı kilitliydi. Kapıyı zorlamaya başladılar. Sesleri duyan görevli hemen geldi, kapıyı açtı ve 'Artık burada tuvalet temizleyip bulaşık yıkayacaksınız.' dedi. Efe: 'Bu işleri yapmak zorunda değiliz. Bu yaptığınız zorbalık.' dedi. Görevli ise: 'Bu işleri yapmazsanız sizi öldürürüm.' dedi. Çocukların hepsi korkmaya başladı ve iş yapmak için dağıldılar. İşlerini bitirip akşam olduğunda kaçmak için planlar yapmaya başladılar. Önce yangın merdiveninden kaçmayı düşündüler. Bunun çok iyi bir fikir olmadığını anladılar. Tahir: 'Yanımda bir kibrit var. Kibriti yakıp alarm tutarsak yangın alarmı çalar ve herkes oteli boşaltır. Biz de oradan gizlice kaçabiliriz.' dedi. Bu plan akıllarına yattı. Planı uyguladılar ve dışarı kaçmayı başardılar. Ama Berke çantasını içeride, otelin bodrumunda unutmuştu. Berke hızlıca çantasını almak için otele koştu. Çantasını alıp geldi ve hep birlikte otelden uzaklaştılar. Artık eve gitmenin yolunu bulmuş gibiydiler. Bir araba bulup o arabayla evlerine gitmeye karar verdiler. Onun için hurdalığa gideceklerdi. Hurdalığa varınca çalışan bir araba bulacaklardı. Aradılar taradılar ve sağlam bir araba bulamadılar. Derken büyük bir araba buldular. Arabanın içine girdiler. Arabanın ortasında bir kapak vardı. Kapağı kaldırdılar, kapağın altında bir kutu... Kutunun içinde bir hazine haritası buldular. Emir: 'Bu hazineyi bulursak zengin oluruz.' dedi. Haritanın arkasında bir not yazılıydı: 'Bu 150 yıllık bir hazinedir. Bu hazineyi bulursanız dünyanın en zengini olursunuz.' Hepsi çok heyecanlandı. Hazineyi aramaya başladılar. Hazine otuz kilometre uzakta bir hurda arabanın içindeydi. Gece gündüz yürüdüler. Hurda arabasının yanına vardılar. Bu arabanın içinde bir kutu, kutunun içinde de bir kağıt vardı. Kağıtta şöyle yazıyordu: 'Her bulduğun harita hazine haritası değildir.' Bunu okuyunca herkes Emir'e kızdı: 'Evin yolunu senin yüzünden daha da uzattık.' dediler. Acıkmaya başladılar. Etraf orman... Ya yine ormana gidip avlanacaklar ya da birisinden yardım isteyeceklerdi. Birinden yardım istemeye karar verdiler ama yardım edecek kimseyi bulamadılar. Bu yüzden tekrar ormana gittiler. Ormanda bir yere oturdular. Güçlü bir hayvan tutup, tahtadan bir kızak yapıp, buldukları hayvana bağlayıp evlerine gidebileceklerini düşündüler.

Hayvan olarak iki tane geyik tuttular. İşler yolundaydı ama gece oldu. Gece olunca her taraf karardı. Yakacak odunları, odun yakamadıklarından dolayı ışıkları da yoktu. Berke çantasından bir mum çıkardı ve yaktı. 'Bu mum sabaha kadar bizi aydınlatır. Biz şimdi uyuyalım.' dedi. Uyumaya başladılar. Sabah olunca kızak yapmak için kalktılar. Bir de ne görsünler! Geyiklerin ikisi de kaçmış. Çaresiz halde düşünmeye başladılar. Emir: 'Geyikler çok uzağa gidememişlerdir. En iyisi ayak izlerini takip edelim.' dedi. Geyiklerin ayak izlerini takip ederek onları 500 metre ileride bir ağacın altında yatarlarken buldular. Geyikleri yeniden tuttular ve sıkıca bir ağaca bağladılar. Kızak yapmak için ormandan odun topladılar. İş bitince Samet ip için çantasını kurcalarken çantasında bir pusula gördü: 'Arkadaşlar bakın ne buldum! dedi. Pusulayı gösterince arkadaşları çok sevindiler ve işlerine devam ettiler. Kızağı yapınca artık yola gitmeye karar verip kızağa bindiler. Pusulaya bakarak evin yolunu bulmaya çalıştılar. Yolda giderlerken gece oldu. Geyikleri bağlayıp kızağın üstünde uyudular. Sabah olunca herkes: 'Kaç gündür bir şey yemiyoruz. Karnımız çok acıktı. Ne yapalım?' dedi. Efe: 'Yolu yarılacak. Artık dişinizi sıkın. Bir iki güne evde oluruz.' dedi. Kızağı geyiğe bağladılar ve yola koyuldular. Kızağın ipini tutan Efe arkasını dönünce herkesin bayıldığını gördü ve geyikleri durdurdu. İleride bir kulübe gördü, hemen kulübeye doğru geyikleri koşturdu. Arkadaşlarını kulübeye taşıdı. Kulübenin içerisi yiyecek doluydu. Arkadaşlarını kaldırdı: 'Sizi buraya getirdim. Karnınızı doyurun.' dedi. Karnılarını doyurdular. Efe geyiklere bakmaya gitti ve geyiklerin kızakla beraber kaçtığını gördü. Geyikleri yakalamak için koştu. Ama yakalayamadı: 'Arkadaşlar geyikler kaçtı. 'Şimdi ne yapacağız?' dedi. Berke de: 'Burada kalalım ve kaldığımız sürece buradaki yiyeceklerden yiyelim. Giderken de yediklerimizin parasını bir zarfın içine koyalım. Zarfı ise şu masanın üstüne koyalım.' dedi. Herkes bu fikri kabul etti. Dışarıdan bir 'İmdat!' sesi geldi. Dışarı çıktıklarında ise bir çocuk gördüler. Efe yanına gitti ve: 'Sen nereden geliyorsun?' dedi. Çocuk: 'Biz okul gezisinde iken kaybolduk. Arkadaşlarım ormanda bir yerde, çaresizce yardım bekliyor. Lütfen arkadaşlarımı bulalım.' dedi. Efe ile çocuk, çocuğun arkadaşlarını aramaya çıktılar. Bir saat sonra çocukla arkadaşlarını bulan Efe: 'Gelin bizimle beraber kalın.' dedi. Kulübe artık 13 kişi oldu. Efe çocuğun adını sordu. Çocuk: 'Benim adım Mustafa.' dedi. 'Sizin burada ne işiniz var?' diye sordu Efe. Konuşmaya katılan Yusuf: 'Siz kaç gündür buradasınız?' dedi. Mustafa: 'Tam yedi gündür.' dedi. Yusuf: 'Biz on gündür buradayız.' dedi. Yusuf Mustafa'ya başlarına neler geldiğini sordu. Mustafa ise karşılığında bir kurt çıktığını, koşarak ondan kurtulduklarını anlattı. İki okul kafa kafaya verdiler, evlerine gitmeyi düşündüler. En iyisi, kar kış demeden buradan gitmekti. Aralarında üç kişi için kura çektiler. Kurada çıkan 3 kişi Berke, Atlas ve Yusuf'tu. Bu üçü yola düştüler. Gittiler, gittiler ve bir anayol gördüler. Anayolda bir kamyonu durdurdular ve kamyoncuyla bekletiler. Efe arkadaşlarını çağırdı ve evlerine doğru yola çıktılar. Tam evlerine varmak üzerelerdi ki: 'Yusuf! Oğlum! Hadi kalk! Servis gelmek üzere. Okula geç kalacaksınız!' sesiyle uyandı Yusuf. Şükürler olsun bir kabus daha annesinin tatlı sesiyle bitmişti.

Yusuf Salih ÜNAL KIPIR KIPIR

Benim bir kedim var
Sarı , siyah tüyleri,
Minicik yüzü var.
Yumuşacık patileri.

Kıpır kıpır oynasır.
Sürekli bana dalaşır.
Boncuk boncuk gözleri
Hep sevdire kendini.

Pelin USLU KAĞIT ANLATIYOR

Bir fabrikada uzun bir kağıttım
Beni eşit bir şekilde kestiler.
Bana A 4 kağıdı dediler.
Herkeste, her yerde,
Varım ben bütün mekteplerde.

Aldı beni biri,
Yazdı, sildi ve yırttı.
Her kağıdın başına gelir bu.
Beni sevmedikleri için değil,
Sinirlendikleri için.

Ama çoğu zaman,
Yerde, çimende ve denizde,
Süründük biz her yerde.
Biz sadece bir kağıt değiliz,
Biz olmasak nereye çizerdiniz?

Tahir YAMAN ENGELLİ KÖPEK

Ben arka bacakları olmayan engelli bir köpeğim. Annem beni doğurduktan sonra bizi barınağa alıp götürdüler ve bizi orada besleyip büyüttüler. Benim için yardım kampanyası başlattılar ve bana yardım etmek isteyen binlerce insan çıktı. Ben o kadar mutlu oldum ki: 'beni ne kadar çok seven kişi varmış.' dedim kendi kendime. Annem de mutlu oldu. Annem hastaydı. Ona da yardım etmek isteyenler oldu. Bana yardım etmek isteyen biri yanıma geldi, bana baktı, başımı okşadı ve beni sevdi. Ben de onu sevdim. Bir süre sonra bana protez bacak takacaklarını öğrendim. Daha da mutlu oldum. Çünkü artık bir bacağım olacaktı ve yürüyebilecektim, koşabilecektim. Öğrendiğime göre beni yarın saat 12.00'da ameliyata alacaklardı. Aslında içimde tedirginlik yok değildi. Az kalsın ağlayacaktım. Ve ertesi gün oldu. İşte bugün... Benim de bacağım olacaktı artık. O kadar mutluydum ki dünyalar benim oldu. Bana mavi bir gömlek giydirdiler ve beni tekerlekli bir şeye bindirdiler. Kalbim güm güm atıyordu. Beni kafamın tam üstünde çok parlak bir ışık olan bir yere getirdiler. Adı ameliyathaneymiş. Sonra bana yardım etmek isteyen adam geldi. Başımı okşayarak 'Sakin ol ufaklık!' dedi. Bana sivri bir şey batırdılar. Canım çok acıdı ama buna değerdi. Birden gözlerim kapandı. Sanki her yer yemyeşil, her yer arkadaş canlısı köpeklerle doluydu. Biliyordum bu bir rüyaydı. Ve bu rüya, bu ameliyattan sonra gerçek olacaktı. Annem ise beni bekliyordu. En son gördüğümde ağlıyordu. 'Ağlama anne!' demiştim ona. O da 'İnşallah bacakların olur.' demişti. Sonra birden uyandım. Çevreme bakındım. Hastanedeydim. Bacaklarıma bakmaya korkuyordum. Bakmak istemedim. Bacaklarım çok acıyordu. Üstümde bembeyaz bir çarşaf seriliydi. Ağızla çarşafı açtım ve bacaklarıma baktım. Demirden bir bacak... Mutluluktan ağlamaya başladım. Aradan bir yıl geçti, büyüdüm. Aynı rüyalarımındaki gibi arkadaşlarım vardı. Deli gibi koşturuyordum. Çok mutluydum. Beni almak isteyen biri çıktı. Beni aldı. Ben de artık onu sahibim olarak görmeye başladım. Bugün burada son günüm. Annem öldü. Ona o kadar üzülürüm ki sahibim o üzüntüyü başımdan yok etti ve beni evine götürdü. Bana bir yastık, bir çarşaf, yemek kabı verdi. Artık orada ölene kadar duracağım. Sahibim beni o kadar çok seviyor ki anlatamam. Tabii ben de onu çok seviyorum.

Eylül ALTINTAŞ KÜÇÜK BALIK

Ben kendimi bildim bileli şehrin göbeğindeki bir evcil hayvan dükkanındayım. Bir akvaryumun içinde arkadaşlarımla sürekli yüzüyorum. Yumurtadan çıktığımda, yani ilk kez dünyaya gözlerimi açtığımda bu dükkandaydım. Aylarca bu akvaryumda kaldım. Bu dükkanda tavşan, köpek, bir sürü kuş ve benim gibi yüzlerce balık...

Bir sabah dükkanın sahibi dükkanı açtı. Bütün hayvanların yemlerini verdi. Ve gün başlamıştı. Bir sürü insan geliyor, evdeki hayvanlarına mama veya evine hayvan alıyordu. Çok sevdiğim balık arkadaşım akvaryumda yüzüyordum. Bir an geldi. İçeri giren bir müşteri çok sevdiğim arkadaşımı satın aldı. Çok üzülürüm. Yeni bir arkadaş bulmalıydım. Ama nasıl? Onun yerini kimse dolduramazdı. Çok üzgündüm. Aradan iki hafta geçti. Yine aynı kişi gelmişti, arkadaşımı alan müşteri. Arkadaşımı getirdi sanmıştım ama maalesef yanılmışım. Balıklarına yem almaya gelmişti. Yemi aldıktan sonra bizim olduğumuz yere geldi ve bir balık daha alacağını söyledi. Çok heyecanlandım. İnşallah beni alır diye dua ediyordum içimden. Sonra dükkanın sahibi akvaryumun kapağını açtı ve fileyi daldırdı. Aman Allah'ım! Beni almıştı. Filenin içine ilk girdiğimde bir süre nefes alamadım. Ama sonradan beni bir poşete koydular. Kendime gelmiş, adeta dans ediyordum poşette. Artık arkadaşım kavuşmama çok az kalmıştı. Eve girmiştik. Çok şaşırımdım. Çünkü evde 50 cm boyunda bir akvaryum vardı. İçinde farklı türden onlarca balık... Fakat biri eksikti. Arkadaşım yoktu. Öldü sandım ama onun başka bir akvaryumda olduğunu bilmiyordum. Gözümde hemen 10 cm' lik başka bir akvaryum ilişti. Onun içinde sadece bir balık vardı. Tam görememişim ama sonradan anladım ki bu benim arkadaşımdı. Adam beni poşetten çıkarıp akvaryuma attı. Çok mutluydum. Çünkü arkadaşım kavuşmuştu artık. Arkadaşıma bir isim vermişlerdi. Onu Dori diye çağırıyorlardı. Bana da isim verecekler miydi acaba? Birkaç gün sonra bana da Lori ismini verdiler. Akvaryumun dibinde rengarenk taşlar vardı. Sonra ev sahiplerimiz bir poşetle geldiler. İçinde bizim türümüzden bir balık vardı. Onu da bizim bulunduğumuz akvaryuma, bizim yanımıza attılar. Artık üç kişiydik ve çok mutluyduk.

İMTİYAZ SAHİBİ

Ufuk DOĞAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Fatma TEMİZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Kezban KEÇELİ

GÖRSEL DANIŞMAN

Tuğba GÜNEŞ

YAYIN KURULU

Kezban KEÇELİ

Tuğba GÜNEŞ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK TOKİ İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Yukarı Çavundur Yolu Üzeri